

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic Gheorghe

În zorii zilei Mă aștern cu liniștea în voi și Mă apropii și, de deasupra voastră, Eu, Domnul, Cel înviat a treia zi dintre cei morți, vă întăresc duhul și trupul ca să Mă așterneți în cartea Mea cu voi, cartea Mea din zilele voastre, iar proorocii și îngerii și sfinții se strâng cu toții și ascultă cuvântul Meu de peste voi, cuvântul Domnului, copii străjeri în calea cuvântului Meu. Voi numai o grijă ar trebui să aveți: grija de a vă păstra pacea în toată vremea și gândul, că Eu am venit pe pământ cuvânt, iar voi să Mă luați cu venirea Mea de peste voi și să Mă dați în toate părțile, spre mărturisirea strigării Mele în lung și în lat după om. Amin.

Rău Mă doare, fiilor copii, rău Mă doare că omul a uitat că Eu mereu, mereu îl văd pe el, și că el nu Mă vede. Mă mângâi însă de la ajutorul Meu de la voi, că îi dați omului vorbirea Mea cu el. Când îl aveam pe om în rai, vorbeam cu el așa cum vorbesc azi cu voi, dar dacă el Mă auzea și Îmi simțea doar mersul, dar nu Mă vedea, el nu s-a temut mai mult de Dumnezeu. Nu s-a temut, fiindcă nu Mă vedea, ci numai Mă auzea vorbind și umblând și mișcând odată cu el și după el.

O, poporul Meu Ierusalim de azi, e mare minune să am Eu om credincios pe pământ între Mine și el, căci Eu, Domnul, pot să-i vorbesc lui. Eu după ce am înviat eram peste tot în cer și pe pământ. Mă uitam la ucenicii Mei și îi vedeam mai mult decât se puteau ei vedea unii pe alții și pe ei înșiși, și le vedeam gândul, și apoi vorba, și aveam grijă de ei să le întăresc credința în învierea Mea după ce am petrecut cu ei lucru ceresc pe pământ vreme de trei ani și jumătate. Erau cuprinși de teamă, și când Eu apăream în mijlocul lor deodată, le spuneam: *«Pace vouă!»* și le și dădeam pacea, și apoi le vorbeam și le spuneam: *«Luați Duh Sfânt! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi, și căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate, iar căroră le veți ține, ținute vor fi»*. Când Eu le-am zis lor aceasta, Toma, apostolul cel dintre ei nu era cu ei, dar când a auzit el de învierea Mea, a venit la ei și le-a spus: *«Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede»*. Eu când l-am auzit din mijlocul lor spunându-le așa, l-am ajutat pe el să vadă învierea Mea, și cu el să vadă toți ucenicii Mei. Și Mi-am lăsat trupul Meu în fața lor, văzut, la opt zile după înviere când era și Toma cu ei, și le-am zis lor: *«Pace vouă!»*, și au văzut ei semnul cuielei în mâinile Mele, iar Toma le-a pipăit, și au văzut ei coasta Mea înțepată, iar Toma a pus mâna lui și a pipăit-o, și Eu i-am spus „fericit“, și i-am mai spus că mai fericiți sunt cei ce n-au văzut și au crezut, pentru că el a crezut fiindcă M-a văzut, și apoi Mi-a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*. A văzut Toma că sunt om și Dumnezeu, a văzut că omul Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat și că a fost răstignit și că a înviat, precum El le-a spus lor mai dinainte. Amin.

O, Ierusalime român, voiesc să-ți spun că fericiți sunt cei ce aud glasul Meu și nu Mă văd. Dar cei ce sunt fericiți așa, aceia cred și simt mai mare fericire decât cei ce văd. Dar Eu grăiesc acum despre cei ce sunt fericiți așa, și de aceea plâng Eu, ca un Dumnezeu, după om credincios Fiului lui Dumnezeu, Care a venit de la Tatăl în trup și S-a slăvit în Duhul și S-a propovăduit peste neamuri, crezut fiind de mulți, din neam în neam. Amin.

N-am putut, poporul Meu, să-Mi cobor cuvântul Meu cel pregătit de Mine pentru sărbătoarea celei de a opta zi de după învierea Mea. N-am putut, că Mi-au fost slăbiți străjerii și nu M-au putut ține cu puterea lor pentru coborârea Mea. Puterea lor Îmi trebuie Mie, dar ei au de putut dureri fel de fel, că multe dureri au, multe dureri vin și le strivesc puterea lor cea pentru Mine, și nu știu cum să mai dau să te mai învăț Eu pe tine să porți tu grijă de puterea lor cea pentru Mine, nu cea pentru tine, că nu e bine să Mă lase ei jos, nu e bine să nu poată ei să-Mi deschidă. E bine să poată ei, și tu să auzi glasul Meu, că fericiți sunt cei ce cred, poporul Meu.

Cei ce cred Mă ajută să vin și Mă iau în ajutorul lor cuvânt din cer, cuvânt de putere și de pace și de lucru ceresc al Domnului cu omul, poporul Meu. O, ce a folosit omul cel zidit de mâna Mea și așezat de Mine în rai, ce a folosit dacă M-a auzit și n-a putut să lucreze cu Mine, și Eu cu el împlinirea cuvântului Meu de peste el, dintre Mine și el, dintre el și Mine?

E zi de sărbătoare de sfinți, dar Eu aduc la tine și lucrul cuvântului Meu cu care trebuia să vin și n-am putut pentru că Mi-au fost neputincioși străjerii. Vreau să te învăț și să te îndemn să le cercetezi puterile și neputerile și să te doară pentru puterea coborârii Mele la tine cuvânt pe pământ, și să plângi pentru Mine ca să fugă duhul rău și să nu mai pândească pacea Mea din mijlocul tău ca să Mi-o sfârâme. Vreau să puteți prin rugăciune, prin Duhul Sfânt, prin lucrare sfântă, prin sfială sfântă pentru Mine între voi și pentru coborârea Mea cuvânt peste pământ și peste om, copii ai Ierusalimului nou. Grija de Mine să vă fie grija cea dintâi, iar grija de voi înșivă să vă fie cea de a treia grijă, precum spune Scriptura, fiilor. E prea mare minunea pe care o las mereu peste voi. E taina cea din rai vorbirea Mea cu omul, fiilor. Nu fiți mici la minte și la sfială pentru această lucrare ruptă din rai, de pe când era omul în rai. Adunați-vă veghea cea pentru lucrul Meu dintre voi, că Eu mereu, mereu vă ajut să vedeți și să pricepeți cu mintea și cu ochii și cu inima adevărul cuvântului Meu.

L-am pierdut pe om din rai pentru că n-a căutat să lucreze peste el cuvântul Meu pe care el îl auzea din gura Mea. Acum voiesc, tot așa lucrând, să-l aduc înapoi în rai pe om, să-l aduc în starea de vorbire a Mea cu el, că fericiți sunt cei ce cred și nu văd, căci Dumnezeu trebuie crezut, nu trebuie văzut, că Eu am spus că nu poate omul să vadă fața slavei Mele, că e mic omul, și trebuie să asculte de cuvânt dacă e mic. Iar dacă el nu vrea să fie mic, nu ascultă dacă nu Mă vede. O, poporul Meu, cei ce cred fără să Mă vadă, aceia sunt cei fericiți, iar tu ai în mijlocul tău glasul Meu care cuvintează pentru tine și pentru toți cei care pot să creadă văzându-te pe tine rod al cuvântului Meu.

Vreau să creadă lumea prin tine în Mine, în glasul Meu care-i vorbește omului, poporul Meu, și nimic altceva nu este lucrarea Mea cu tine. Vreau să aduc la vedere cerul cel nou și pământul cel nou și omul cel după chipul și asemănarea Mea. Adam ar fi fost cel fericit în rai dacă ar fi ascultat de cuvântul Meu de peste el, care era dragoste pentru el, dar duhul rău a suflat din el semeție în el, și apoi în afara lui, și l-a făcut să nu Mă asculte dacă nu Mă vedea. Vedea însă facerea Mea cea pentru el și toate câte Eu îi dădusem să fie fericit, dar el s-a așezat mai mare peste toate și s-a semețit, și așa s-a purtat el înaintea Mea, și așa Mi-a stricat el statul Meu în el, Stăpân al său. Tu însă auzi-Mă și ascultă-Mă, Ierusalime de la sfârșit de timp, și caută fericirea Mea în tine și caută să crezi cuvântului Meu, căci Eu, Domnul, Îmi găsesc plăcerea în cei ce tremură la cuvântul Meu, ca să-l iubească și să se înfioare de această minune dintre Mine și om, și așa să stea, înfiorat de bucuria cuvântului Domnului peste om. Amin.

Iau cuvântul Meu de peste tine și îl dau de știre peste pământ, că Eu sunt un Dumnezeu milos, poporul Meu, și vreau să se cutremure omul la auzul acestei minuni luate de Mine din rai și pusă peste tine acum, la sfârșit de timp, Ierusalime român. Mi-e dor de bucurii de la om în urma minunii Mele pe care o las peste tine, căci altă lucrare mai frumoasă între Dumnezeu și om, nu este, poporul Meu, dar omul trebuie să asculte de ea ca să fie cât ea de frumos, fiindcă lucrarea aceasta este cuvântul vieții, popor al cuvântului Meu. Te învăț să fii atent la Mine, nu la tine, că Eu n-am ascuns de om căderea lui Adam din rai, ci i-am spus-o ca să-l înțeleptesc pe om și să-l fac mic, ca să fiu Eu Dumnezeu lui. Amin.

Dau mereu să-l învăț pe om ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, și nu e greu să înțeleagă omul această înțelepciune care-i dă lui Stăpân și Făcător peste el, și ca să fie omul, căci fără om Mă doare, Mă doare ca Dumnezeu și nu ca omul. Nimic nu-l face pe om să se ridice mai mare ca Mine decât semeția și mila de sine și părerea de sine și iubirea de sine, iar el ar trebui să lucreze în așa fel să Mă lase pe Mine peste el, nu să stea el în el, căci dacă stă, Mă pierde mereu, mereu Mă pierde, pentru că Eu nu pot în cel semeț nimic, nimic din Dumnezeu, căci acela

mereu, mereu Mă alungă cu statul lui în el și cu nepăsarea lui, fiindcă omul a pierdut înțelepciunea, a pierdut frica de Dumnezeu, și a rămas el, omul, nebiruit în el. Eu însă îi amintesc omului că ochiul Meu stă mereu pe el, și nu este nimic pe pământ care să-l ascundă pe om de la fața Mea, și îl văd cum stă mare în el și îi văd lucrarea minții și dorințele cele pentru el, și îl văd pe om cum își caută voia fără să mai aibă teamă de Dumnezeu, Care este împotriva voii omului, fiindcă omul știe că pentru voia lui a lepădat voia Mea în el, iar Eu Mă uit de șapte mii de ani la voia omului, care-i stăpânește trupul și duhul, și cu care i-a scos afară din el scaunul lui Dumnezeu și a luat în el libertatea de sine, voia duhului potrivit lui Dumnezeu, duhul omului.

Iar acum, Mă apropii de om cu cuvântul raiului și îi spun așa: nu poți, omule, să nu te vadă Dumnezeu. Nu poți, chiar dacă tu nu crezi acest adevăr. Eu, Domnul, Ziditorul omului zidit de mâna Mea din pământ, Eu îți grăiesc și îți spun că nu e clipă să treacă să nu văd viața ta înăuntrul tău și în afara ta. Am venit acum două mii de ani și te-am învățat ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Am apărut în mijlocul ucenicilor Mei în chip văzut de ochii lor a opta zi după înviere ca să-i arăt lui Toma trupul Meu cel înviat, și el să-l pipăie spre mărturisirea învierii Mele. Tot timpul eram cu ucenicii, și peste tot eram tot timpul, iar când ei Mă vedeau cu ochii lor, Mă lăsam Eu văzut, ca să le dau în duhul lor pe Duhul Sfânt și Evanghelia venirii Mele după om, și le-am spus apoi: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*. Amin. Nu a fost o vorbă și atât. Este adevărat ce le-am spus, dar nu e om să mai creadă fără să Mă vadă, nu e om să nu mai facă voia lui și să facă voia Mea cu duhul lui cel plin de umilință și de temere de Dumnezeu, Care îl vede de-a pururi pe om și îi plânge de milă privind la mărirea și la pofta lui după care aleargă uitând de ochiul Meu care îl vede, și ca să se îndrepte să facă apoi împărăție a Mea în el.

Eu îți grăiesc acestea, omule ascuns în tine și în afara ta și în om și după om și după toate câte tu crezi că te ascunzi de Dumnezeu. Eu însă sunt tot timpul, și peste tot sunt. Sunt și în urma ta, și înaintea ta, și lângă tine, și în tine, și nu poate omul să se ascundă de ochiul Meu cel ce cuprinde totul în lung și în lat și în toată clipa, din veac și până peste toți vecii. M-am dovedit Dumnezeu venit în trup pe pământ ca să Mă pot mărturisi om și Dumnezeu, omule, și să știi apoi că nu te poți ascunde dacă Eu am luat din om trup de om ca să pot să stau cu omul și să Mă vadă, și apoi să Mă creadă. Dacă trupul Meu dumnezeiesc, cu care am venit după om, nu a fost ținut nici de mormântul cel cu piatră grea peste el, nici de lăcățele iadului în care am intrat după om prin moartea și învierea Mea, cum ar putea fi ținut de trupul omului îndărătnic, care stă să creadă că nu-l vede Dumnezeu pe om? Dar omul, fără de rușine fiind, stă lipsit de rai, stă lipsit de roade și și-a ales vremelnicia, iar duhul lui caută viața, și omul nu mai știe ce e viața lui după ce și-a pierdut temerea de Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce-ți grăiesc, omule. Întoarce-te în Dumnezeu, întoarce-te la Creatorul omului, ca să vezi și ca să crezi. Întoarce-te, ca să crezi glasul Meu de peste tine și să știi ce este fericirea omului și frumusețea omului, omule călăuzit de glasul Meu de la sfârșit de timp. A venit vremea să audă glasul Meu tot trupul care a fost și care este, și să creadă în el tot trupul. Amin. Întoarce-te cu fața, omule, și auzi glasul Meu și teme-te de Dumnezeu și vino, că Eu, Domnul, am venit să te dau Tatălui de împărăție. Eu sunt, și fericit este cel ce crede că Eu sunt acest cuvânt, minunea cea din rai, glasul Meu de peste om. Amin, amin, amin.

În cete de sfinți coboară sfinții la auzul glasului Meu pe pământ, iar azi, în sărbătoarea lor cerească, se slăvește credința și fapta credinței mucenicului Gheorghe, purtătorul de Dumnezeu. Amin.

Rămâneți înaintea Mea, copii străjeri, căci cetele de sfinți sunt în sărbătoare în cer și pe pământ, iar Eu, Domnul, sunt purtat de sfinți și de îngeri și le dau sfinților aici, în mijlocul vostru, salutul învierii, cu însăși gura Mea, și le spun: Hristos a înviat! Amin.

Serbează sfinții pe mucenicul Gheorghe alături de zilele de sărbătoare cele de după învierea Mea, și care-Mi mărturisesc învierea. Iar peste câteva zile vom cânta „*Hristos a înviat!*” cu mironosițele învierii Mele și cu poporul cel iubitor de cer, fiilor.

Cuvântul sărbătoare e cuvânt mare în cer și pe pământ, dar îl folosește și duhul rău cel purtat de duhul omului despărțit de Dumnezeu. Omul care se desparte de Dumnezeu își slujește lui însuși și își face dumnezei după plăcerea lui și își pune nădejdea în ei. Eu însă, Dumnezeu adevărat cum sunt, îi arăt omului despărțit de Mine pentru sine deșertăciunea vremelniciei lui și a dumnezeilor lui, și Îmi scol oșteni pe pământ și Mă trezesc în ei cu duh tare, duh căruia nu-i poate sta împotriva sabia cea făcută de mână de om. Amin.

Hristos a înviat! le spun sfinților cerului, sfinții care M-au purtat pe Mine în ei pe pământ, căci în zilele lor de serbare în cer unii pe alții se bucură pentru biruința zilei Mele în ei și prin ei. Amin, amin, amin.

– *Tu, Cel ce ai înviat a treia zi din mormânt, Tu, Doamne și Dumnezeule, Tu ești Hristos Dumnezeu. Așa Te-am mărturisit eu la păgâni. Iar în ziua mea de sobor rostesc din Duhul Tău, Care este duhul sfinților, că tot omul care nu-I slujește lui Dumnezeu, este păgân, chiar dacă el zice că este creștin. Creștin este cel ce-L mărturisește pe Hristos în trupul lui și din trupul lui peste cei cu viață păgână, chiar dacă ei își zic că sunt creștini. Creștin înseamnă om cu temere de Dumnezeu și cu dor nestăpânit în el împotriva necredinței de pe pământ a oamenilor care slujesc la dumnezei făcuți de mână de om, și care-i pun pe toți oamenii să se închine la tot ce nu înseamnă Dumnezeu. Creștin este cel ce face faptele credinței salvându-și mereu viața lui cea veșnică cu Hristos pe pământ, și mai ales când îi este întrebată sau îngenuncheată credința lui în Hristos Dumnezeu.*

Te mărturisesc, Doamne și Dumnezeule al sfinților, Te mărturisesc oamenilor care se numesc oricum creștini și le spun lor să fie creștini cu viața și cu fapta credinței lor dacă ei se numesc creștini. Amin. Nu este om să se poată ascunde sub numele de creștin dacă nu este cu fapta și cu viața lui cea dinăuntru și cea din afară creștin, mai ales când trebuie să-i spună deșertăciune deșertăciunii omenești.

«Îi veți cunoaște după roadele lor», așa ai spus *Tu, Doamne și Dumnezeule al sfinților, om și Dumnezeu, așa cum Te-ai arătat acum două mii de ani, de ai umplut de iubire apoi inimile cele pregătite de dorul din ele pentru adevărul care stă împotriva minciunii, împotriva vremelniciei care răcește inima din om ca să nu mai caute omul adevărul și calea și viața, pe Tine, Cel ce ești lumina oamenilor, Doamne și Dumnezeule al sfinților. Numai cei ce Te iubesc, numai aceia se fac sfinți, și aceia nimic nu mai iubesc, căci viața cea vremelnică nu este viață, ci este muncă pentru ca să capeți viața, viața cea din cer pe pământ, și în cer apoi. Noi, sfinții Tăi, tânjim de dor să piară de pe pământ minciuna și deșertăciunile feței ei. Amin. Eram tinerel și Te iubeam împotriva deșertăciunilor dumnezeilor făcuți de mână de om, și am fost mai tare ca sabia, mai tare ca focul, mai tare ca varul care clocotește fierbând, mai tare ca orice chin pe care mi-l puneai pe trupul meu împăratul păgân și oștenii lui care-l ascultau pe el ca să dea poruncă de prigoană peste cei ce sunt creștini mărturisitori, căci aceasta înseamnă creștini.*

Te-am arătat în mine cu puterea Ta, iar lumea păgână îmi zicea fermecător, și duhul meu se bucura în Duhul Tău, Care a suferit dureri și răstignire în trup de la omul fărădelegii, care-și zicea „Israel”, așa cum azi potrivnicul Tău, omul vopsit care-și zice „om al bisericii”, își pune nume de învățător al legii sfinte de care el nu se atinge ca s-o împlinească peste el, fiindcă el slujește legii păcatului și nu știe că numai peste păcat este lege. Eu însă Te iubeam lepădându-mă de mine și iubind mântuirea și scăparea din rătăcire a oamenilor care erau trași să slujească idolilor împăraților plini de plăceri și de dor de slavă de la oameni, slavă cu care ei se hrăneau și se făleau împotriva Ta, Făcătorule al lumii, Fiule iubit al Tatălui Care Te-a trimis.

Mă aplec cu sfială înaintea poporului cuvântului Tău, înaintea celor ce Te poartă de la cer la pământ cuvânt peste oameni, și le dau din dorul și din dragostea mea de Tine și le dau

îndemnul mărturisirii cu cuvântul la timp și la netimp, că Tu aceasta vrei de la poporul Tău după ce ai biruit de ai venit cuvânt pe pământ, și cu el cârmuiești lumea fără s-o întrebi pe ea dacă vrea sau dacă nu vrea, fără să-i întrebi pe cei ce-și zic slujitori ai numelui Tău dacă vor sau dacă nu vor să vii să judeci lumea prin cuvântul Tău de azi, căci Tu de pe atunci de când erai cu trup văzut între oameni spuneai că nu Tu, ci cuvântul Tău cel ce vine înaintea Ta îi va judeca pe ei. Amin.

Îi mângâi cu sfială pe cei ce-Ți dau mâna să vii, și le spun să nu se teamă de oameni, căci omul nu mai poate nimic, nimic decât să iubească moartea și faptele ei. Dar acum ai venit Tu, ca să Te audă morții că glăsuiești cuvântul venirii Tale, și ei să învieze. Amin.

Eu am fost pus de păgâni să înviez cu numele Tău mort din mormânt, și acela s-a sculat și a ieșit și a mărturisit că a slujit diavolului și că diavolul l-a chinuit până ce ai venit Tu pe pământ cu trupul de ai murit pe cruce, și prin ea ai intrat în iad ca să Te vadă morții că ai biruit moartea prin înviere, și a spus mortul că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Numai că Tu ai cuvântat prin Scripturile Tale că nici dacă ai trimite dintre morți înapoi pe pământ n-ar da omul să se lepede de sine și de viața cea înșelătoare cu care s-a învățat din unul în altul omul, iar cel ce vrea să creadă, să creadă prin prooroci, să creadă fără să vadă. Amin.

O, fericiți suntem noi, sfinții Tăi, când Tu vii la cei mici ai Tăi cu noi și când Te putem mărturisi din cele ce nu se văd ale împărăției Tale în cer și pe pământ, Doamne. O, când, oare, se va deștepta omul pentru adevărul celor ce nu se văd ale Tale pe pământ, și pentru care noi, sfinții Tăi, am suferit și am răbdat ca să Te dobândim din mâna Ta? Când, oare, va trece tot omul de la moarte la viață? Mai e mult, Doamne al sfinților? Mai e mult?

– O, nu mai este! Eu, Domnul, grăiesc cu voi în cele ce nu se văd dar se aud de către cei pregătiți pentru această coborâre a glasului cuvântului Meu la sfârșit de timp. Nu mai este timpul, căci Eu, Domnul, Cel de al șaptelea înger, trâmbițez, și toate cele omenești tac înaintea Mea și se prăbușesc și se vor prăbuși, după cum este scris să fie. Trâmbițez Eu, Domnul, din norii slavei Mele de deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul pământului român. Eu, Domnul, și cu voi, sfinții Mei, grăim peste pământ cuvânt, căci Eu vin cu voi în zeci de mii și vă dau vouă bucuria venirii Mele cu sfinții, iar cei fără de lege vor rămâne în faptele lor, precum cei ce se sfințesc, iară și iară se sfințesc. Amin.

Dacă Eu, Domnul, am venit, timpul s-a prăbușit peste om și l-a zdrobit de tot, căci timpul nu mai este, precum nici omul nu mai este. Iar Eu vin pe pământ cu glasul Meu care se aude de către cei din morminte, precum Eu am spus că va fi așa, și te aștept, poporul Meu de azi, să te faci tu desăvârșit mâna Mea pe care o voi da morților să se scoale. Amin.

Te binecuvintează sfinții în cer și pe pământ, din cele ce nu se văd ale Mele și ale lor, căci ei sunt îmbrăcați în haina lor cea din cer, care-i acoperă pe ei în ochii oamenilor care nu au ochi pentru cele ce nu se văd.

Ai grijă, Ierusalime, să crezi, căci cel ce vede este cel ce crede, și acela este fericit, mai fericit decât cel ce vede și apoi crede. Unește-te cu sfinții în cuvântul cel pentru cer nou și pământ nou ca să cerem la Tatăl toată, toată împlinirea care trebuie să fie întreagă curând, curând, și nu uita că ești așteptat de făptura care te strigă, poporul Meu. Amin.

Eu, Domnul, dau putere celor din porți să Mă poarte spre tine, să Mă poarte spre oameni cuvânt de înviere a morților din mormânt și de pe pământ, morți cu duhul și cu credința sub piatra cea grea a deșertăciunii lumii fără Dumnezeu în ea. Eu însă văd pe tot trupul, și nimeni nu poate să scape de lumina pe care Eu o am, și din care văd în cer și pe pământ și în om, slujit fiind de îngerii Mei, ba și de îngerii diavolului, care nu fac nimic până Eu nu încuviințez lucrul lor peste omul care nu vrea cu Dumnezeu. Și apoi tot omul va vedea toată adunătura lui din viața lui cea din trup, ori la Dumnezeu, ori la satana, care va cădea cu toată împărăția sa cea din omul cel făcut după chipul și asemănarea lui prin îngerii lui care se împotrivesc lui Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat, Ierusalime! Mă aud sfinții și se bucură de Mine și de cuvântul gurii Mele, care se slăvește de deasupra ta pentru mângâierea Mea și a sfinților Mei, și pentru întărirea ta pe calea Mea cu tine, și pentru întărirea cărării Mele spre tine ca să-ți aduc hrană, și duh de ascultare de Dumnezeu să-ți aduc. Iar tu să pui mereu în tine vindecare pentru Mine și nu pentru tine, căci nu tu, ci Eu trebuie să trăiesc înăuntrul tău; Eu, cu împărăția Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23-04/06-05-2003